

Daniela-Olguța IORDACHE

S-a născut pe 10.02.1952 la Găești, județul Dâmbovița. Este fiica profesorului și scriitorului Aurel Iordache și a Alexandrinei Iordache (n. Minculescu), bibliotecară. A urmat studii gimnaziale și liceale la Găești (1959-1971), apoi Facultatea de Limba și Literatura Română a Universității din București (1971-1975). A fost profesoară de limba franceză și română la Colegiul Național „Vladimir Streinu” din Găești (1975-2011). S-a format sub îndrumarea tatălui ei în cenaclul găeștean „I.C. Vissarion” pe care l-a frecventat din 1968 și până în 2019. A debutat în 1968 în revista „Argeș” cu versuri dar și cu proză în coloanele destinate debutanților „Pași pe nisip” și „Castelele dintâi”, îngrijite de Gheorghe Tomozei. A colaborat cu versuri și articole la „Argeș”, „Cerc” (Găești), „Dâmbovița” „Preludiu” (București), „România literară”, „Cristalul”, „Realitatea dâmbovițeană”, „Epigrama”, „Haz de necaz” (Câmpina) „Trivium”, „Gazeta Găeștiului”, „Litere”, „Curier” (Târgoviște). Este laureată a Concursului de poezie organizat de „Scânteia tineretului” în 1971 și a Concursului studentesc „Moștenirea Văcăreștilor” (1973), din juriu făcând parte critici precum Ovid Crohmălniceanu, Alexandru Piru, Dumitru Micu dar și studenții Andrei Roman, Constantin Sorescu și Cornelia Maria Savu.

Este redactor fondator, între primii patru colaboratori ai revistei „Litere” din 2000 și până astăzi, fondatoarea ziarelor locale „Cronica Găeștiului” (2003) și „Povestea vorbei” (2006) precum și membră fondatoare a Societății Scriitorilor Târgovișteni, înființată la 27 octombrie 2005 la Târgoviște sub patronajul scriitorului Mircea Horia Simionescu.

În timpul studenției a luat parte la cercetările folclorice întreprinse de Universitatea din București în zona sa (Muntenia-Vlașca) sub îndrumarea profesorilor Mihai Pop, Nicolae Constantinescu, Octav Păun și Silviu Angelescu. Cu această ocazie a realizat o valoroasă colecție de proză populară publicată în 2003 sub titlul „Urma de sânge, povești, snoave, legende și basme din Vlașca, culese și comentate” (1974-2002).

Cartea se deschide printr-un îndrăzneț eseu despre spațiul mitologic indo-european arhaic, așa cum se vede el din perspectiva folclorului cules. Printre capitole - Rubedeniile lui Apollo, Evoluția sfinxului sinucigaș în ritul turtei și al fripturii, Sosia, Necazurile mortului, Înghițire dus-întors etc. și se încheie printr-un studiu documentat - „Din notele unei anchete de teren. Vlașca, o vatră folclorică multimilenară în inima Munteniei”.

Ca poetă, Daniela-Olguța Iordache reține din lirica interbelică modul intelectualist-ermetic de expresie de tip Ion Barbu, Vladimir Streinu, Emil Botta iar din cel post-modern caracterul livresc voit, aventura nouă a fragmentelor reinvestite ludic sau parodic. Rezultă o poezie neașteptată sub aspectul atitudinii, trăirii și chiar realizării eufonice.

În primul volum, „Tristețea Dulfului” (1998), poezia este întoarsă la izvoarele ei primare prin recuperarea orizontului mitic folcloric cu reverberații istorice. Totul este privit printr-o cheie carnavalescă în care poeta se travestește fie în fata care vânează dulfii, fie în ultima nevăstă a lui Barbă-Albastră, trecând apoi, în celelalte doua volume, „Rezervația Zoil” (2011) și „Imberie către Margarona” (2012) la puternica și răzbunătoarea Medeea, la tragicele Julieta și Ofelia, la amara Maria Magdalena și sfârșind cu naufragiul eroinelor medievale Isolda și Margarona/Maguelonne.

În „Rezervația Zoil” (premiul Grigore Alexandrescu pe 2012 acordat de S.S.T.) se menține o ambiguizare a simbolurilor și o tonalitate întunecată. Imaginea se cosmicizează iar limbajul devine violent neologic, fapt ce îi determina pe Barbu Cioculescu să vadă în autoare „o rebelă”.

Contemporaneizarea simbolurilor livești este continuată și în „Imberie către Margarona”, unde „tonul alunecă între parodic și gravitate melancolică” (Tudor Cristea).

Versurile celor trei volume au fost adunate în antologia „Sinele dansând”, carte apărută în colecția „Opera omnia”, Iași, 2013.

Eseurile publicate în presă timp de zece ani (1998 -2008) cărora li se adaugă și un studiu de cercetare „Voltaire în publicațiile românești între 1829 și 1989” alcătuiesc materia cărții „Moliere a fost deranjat... Eseuri și lecturi autoreflexive”, Târgoviște 2008, căreia i s-a acordat de către S.S.T premiul Costache Olăreanu.

„O sută de semne de grație”, volum de versuri apărut la editura Bibliotheca în 2014, face în schimb legătura dintre vers și istorie și invers (George Toma Veseliu) avertizând lumea despre pierderea „omului natural”: „A fost odată omul natural...” (Denis Diderot) sau „Omul natural nu e nici ANTERIOR nici EXTERIOR societății. El e un model etern și universal”. (Claude Lévi-Strauss)

„Copleșitor prin informațiile oferite” volumul „Deconspirarea poeziei magice” având ca subtitlu „Eseu pe propria răspundere” (100 de descânțece și 422 de ghicitori românești, colecția Aurel Iordache și Daniela Olguța Iordache), Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2018, invită insistent la reflecție asupra materialului oferit cu acribie de cercetător”.

„Cititorul se pomenește prins într-o capcană a argumentelor ce pledează pentru cunoașterea valorilor materiale și spirituale moștenite.

Din moment ce a dovedit perenitatea noastră într-un spațiu geografic cu mult mai vast decât al actualei României, Daniela Olguța Iordache oferă cititorului *Deconspirarea poeziei magice* în două moduri: îmbină teoretic știința modernă și tradiția. Ea vorbește de programele de vindecare, de medicină isihastă, de valoarea psihologică a tratamentului dacic, de purificarea prin cuvânt apelând la citate din Hypocrate, Platon, Virgiliu, Moise, Budhha, Zarathustra până la Joseph Murphy, Mircea Eliade, Ovidiu Bojor și Constantin Dulcan. Partea ilustrativă a volumului – prin aceasta înțelegând textele din

folclor – este deosebit de valoroasă și impresionează prin bogăție și varietate” (Crina Bocșan Decusară)

Alte activități

În 2000 a devenit președinta Societății pentru învățătura Poporului Român, filiala Dâmbovița, societate înființată inițial de Ion Heliade Rădulescu în 1886. A făcut parte din colectivul redacțional al revistei „Trivium” a Universității „Valahia” din Târgoviște în 2003-2004, unde a publicat un studiu de antropologie în limba franceză. A fost redactor responsabil al revistei școlare „Cerc” în 2005 și 2006/2007 (revistă școlară premiată). A făcut parte în 2005/2006 din redacția revistei școlare dâmbovițene „Târgoviștea copiilor”. Este secretara Clubului UNESCO Găești, înființat cu sprijinul maestrului Gheorghe Zamfir și al doamnei avocat Paula Iacob din 2007.

A fost nominalizată și inclusă în „The Contemporary Who's Who” pe 2003 iar în 2008 a primit de la ABI-USA „Gold Medal for Romania”. A fost nominalizată la 1 Decembrie 2012 cu „The Order of International Ambassadors”.

Scrieri

Tristețea dulfului, București, Editura România Press, 1998; *Urma de sânge*, povești, snoave, legende și basme din Vlașca, culese și comentate (1974- 2002), Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2003; *Moliere a fost deranjat...*, eseuri și lecturi autoreflexive, Târgoviște, grupul editorial Bibliotheca & Marcona, 2008; *Rezervația Zoil*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2011; *Imberie către Margarona* (versuri), Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2012; *Sinele dansând*, Colecția „Opera omnia”, poezie contemporană nr. 170, Iași, 2013; *O sută de semne de grație*, versuri, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2014; *Găești 517* (ediția a III-a revăzută și adăugită) coordonare, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2015. A primit din partea S.S.T. Premiul Nicolae SCURTESCU pentru monografie pe 2016; *Deconspirația poeziei magice. Eseu pe propria răspundere* (100 de descântece și 422 de ghicitori românești, colecția Aurel Iordache și Daniela Olguța Iordache), Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2018.

Ediții îngrijite

Aurel Iordache, *Găești 500. File de monografie*, Pitești, 1998, lucrare îngrijită și adăugită, apărută sub egida Școlii Nr. 2 „Dumitru Apostol”, Găești; Aurel Iordache, *Cutia Pandorei*, Editura și tipografia Europroduct, Pitești, 1999, selecție, schiță biobibliografică, notă asupra ediției, bibliografie și referințe critice; Aurel Iordache, *Din epigramiștii lumii. Mică antologie*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2000, note, bibliografie selectivă și *Ars epigrammatica. Durerea, ca o savuroasă ciorbă de miel*; Aurel Iordache, *Gura Humorului, studiu și antologie de umor românesc*, Târgoviște, Editura Bibliotheca & Pandora M., bibliografie selectivă. Un argument - felia de geniu, notă asupra ediției; Aurel Iordache, *Ci undeva la poalele tăcerii* (poezii), Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2004; Aurel Iordache, *Cartea prieteniei*, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2006; Aurel Iordache,

Accidentul. Teatru, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2013; Aurel Iordache, *Nimeni nu trebuia să moară*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2013.

Antologii

Caiete Litere (1). Poesis. În căutarea unui topos liric, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2006, pag. 94-99; *Caiete Litere (2) Proză, 30 de prozatori*, Editura Bibliotheca & Marcona, Târgoviște 2007, pag. 132-135; *Târgoviște- India Antologie poetică/ Poetical anthology*, Societatea Scriitorilor Târgovișteni, Asociația Culturală Româno-Indiană (RIGA), Colecția Bibliotheca SST, Editura Bibliotheca, Târgoviște 2008, pag. 140-142; *Chișinău- Târgoviște- Sankt Petersburg*, ediție româno-rusă, Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2012; *O limbă, un neam, Târgoviște, Chișinău, Cernăuți, Alba Iulia. Cetăți ale spiritualității românești* (Antologie de poezie), Editura Bibliotheca, Târgoviște 2018.

Referințe din dicționare și volume

Petrescu, Victor; Paraschiva, Serghie. *Dicționar de literatură al județului Dâmbovița 1508-1998*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 1999, p. 131-132; Neagu, Marin. *Istoria literaturii române în date (ILRD)*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2001, p. 227; Petrescu, Victor. *Scriitori și publiciști dâmbovițeni (1900-2004)*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2005, p. 128-130; *Dicționarul general al literaturii române*, Editura Academiei, vol. III L/O 2005, p. 76-77 (despre „Litere”); Stan, Mihai. *Contreria. Convorbiri și confesiuni*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2009, p. 217-226; Niculae, Ionel. *Scriitori târgovișteni*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2012, p. 212; Stan, Mihai; Petrescu, Victor; Coandă, George. *Societatea Scriitorilor Târgovișteni. Din istoria unei grupări literare*. Ediția a II-a, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2015, p. 218-221; Stan, Mihai; Cristea, Tudor. *Litere. Istoria unei reviste de cultură dâmbovițene (2000-2015)*, București, Editura Semne, 2015, p. 204-207; Veseliu, George Toma. *Continuatorii Școlii literare și artistice de la Târgoviște*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2015, p. 144-147; Stan, Mihai; Petrescu, Victor; Coandă, George. *Societatea Scriitorilor Târgovișteni. În cultura cetății*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2016, p. 133; Cimpoi, Mihai. *Anatomia ființei II. Promoția de azi a Școlii literare și artistice de la Târgoviște. Medalioane în evantai*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2016, p. 201-204; Popescu, Florentin. *Eu v-am citit pe toți*, VII, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2019, p. 188-189; Petrescu, Victor. *Crochiuri literare. Scriitori și publiciști dâmbovițeni (1945-2020)*, Târgoviște, Editura Bibliotheca, 2019, p. 122-127.

Referințe din publicații

Stâncă, Ștefania. *Mereu prețioasa moștenire a Văcăreștilor*, Valahica, Muzeul Județean Dâmbovița, 1969, p. 282; Vâlcescu, Gheorghe. *Cronică de lector*. Colecția „Coresi”, Dâmbovița, 5 iunie, p. 2; Popa, Cornel. *Lecturi diverse „Cerc”*, Dâmbovița, 10 iunie 1971, p. 2. Bianu, Corin; Daniela Iordache. *Melancolia cărțurarului*. Realitatea dâmbovițeană, 1 august 1998, p. 3; Coandă, George. *„Tristețea Dulfului”*, Dâmbovița, 23 iulie 1998, p. 1; Cristea, Tudor. *Mit și sensibilitate, Daniela-Olguța Iordache, Poezii*,

București, Editura România Press, 1998, Limba și literatura română, nr. 3 mai 1999, p. 22; Cristea, Tudor. *Radiografii critice XI, Poezia miturilor*, Realitatea dâmbovițeană, 12 decembrie 1998, p. 5; Barbu, Marian. *Daniela-Olguța Iordache. Tristețea Dulfului*, Supliment literar-artistic al cotidianului „Argeșul”, iulie 1998, Pitești; Mihail. I. Vlad. *Scriitori găeșteni... „Sub clopot”, cartea de poezie Tristețea Dulfului*, Jurnal de Dâmbovița, 22 august 1998, p. 5; Cioculescu, Barbu. *Mituri străvechi și străbune rituri*, Litere,. Nr. 9(42), sept. 2003, p. 14-15; Popescu, Florentin. *Mituri străvechi, interpretări moderne*, Ecart, supliment de cultură al ziarului Economistul, 23 octombrie 2003, p. 9; Ioniță, Marin. *Interviu cu Daniela-Olguța Iordache*, Argeș, nr. 27 dec. 2003, p. 12; Grigoriu, Florin. *Despre... Daniela-Olguța Iordache. Urma de sânge*. Rodna Veche, Revistă socială de cultură, nr. 4-5-6, iulie 2003-martie 2004, p. 8; Petrescu, Victor. *Scriitori găeșteni contemporani*. Gazeta Găeștilor, nr. 1(2), octombrie 2004, p. 22; Popescu, Florentin. *Mituri străvechi. Interpretări moderne*. Contemporanul, noiembrie 2004, p. 27; Constantinescu, Nicolae. *Oamenii locului*, „Sud”, Revistă lunară de cultură, editată de Fundația „Dimitrie Bolintineanu”, Bolintin Vale-Giurgiu-București, nr. 9(62), Anul 7, sept. 2004, p. 12; Vasilescu, Emil. *O monografie*, Revista „Biblioteca”, Anul LI, serie nouă, Anul X, nr. 2/1999, p. 56; Anca, George. *Cuvânt înainte la „Urma de sânge”*, Târgoviște, 2003, p. 1; Ioniță, Marin. *Cu Voltaire pe răstoacă. Daniela-Olguța Iordache „se dă” la literatura franceză*, Argeș, s.n., Anul VIII(XLIII), nr.11(317), noiembrie 2008; Coandă, George. *Semnal. Daniela-Olguța Iordache. Rezervația Zoil*, Litere, Anul XII, nr. 7-8(136-137) iulie-august 2011; Cioculescu, Barbu. *Evantai liric*, Acolada nr. 9, sept. 2011 (despre „Rezervația Zoil”); Cristea, Tudor. *Sinele printre cărți*, Litere, An XIV, nr. 10(163) 2013, p. 11; Stoica, Bogdan. *O sută de semne de grație*, „Cronica Găeștiului”, An IX, nr. 230, 2015, p. 4; Mihai, Moise Dorina. *Mitologii contemporane*, Cafeneaua literară, Anul XII, 8/151, Pitești, august, 2015; Bocșan Decusară, Crina. *Deconspirarea poeziei magice*, Scrisul românesc, s.n. Anul XVI, nr. 12(184), 2018; Cioculescu, Barbu. *Demistificat descântecul*, Litere, An XIX, nr. 9(222), sept. 2018; Datcu, Iordan. *Deconspirarea poeziei magice*, Litere, An XX, nr. 4(229) aprilie 2019, p. 26-27; Dobre, Ana. *Deconspirarea și revelația poeziei magice*, Litere, An XX, nr. 8-9(233-234), august-septembrie 2019.

Opinii

Secvența cea mai interesantă a cărții (Tristețea Dulfului, Editura România Press. București, 1998) mi se pare a fi cea intitulată „Duodicesima”. E un fel de replică în mic a „Zoosophiei”. Reuniunea de douăsprezece poeme de cert rafinament folcloric, care conțin și accente ludice are, ca și cartea lui Ion Gheorghe, un suprasens. Înfățișând un scenariu al evoluției ființei între leagăn și mormânt. Prelucrând cu destulă subtilitate eresuri, descântece, bocete, cântece rituale și valorificând câte ceva din sugestiile poeziei lui Ion Barbu de aceeași factură, autoarea obține frumoase efecte de virtuozitate stilistică. (...) Arta autoarei ține mai mult de rafinamentul lexical și prozodic, ori pur și simplu de eufonie. (**Tudor Cristea**)

„Ceea ce trebuie remarcai din capul locului (și ceea ce dă nota originală a volumului) este modul ingenios în care a fost concepută lucrarea. Ea a fost structurată pe mai multe secțiuni: prima dintre ele (și care dă și titlul cărții) este un studiu-eseu prin care autoarea propune cititorilor ci o veritabilă, foarte pasionantă și interesantă călătorie în lumea mitologiei românești, văzută în strânsă interdependență cu mitologiile, tradițiile și creațiile folclorice ale altor popoare pe fondul comun, indo-european al dezvoltării unor culturi arhaice (din care au iradiat influențele ulterioare, așa cum sunt ele decelabile în folclorul cules din satele vechiului ținut Vlașca).

Însă autoarea merge mai departe și oferă lectorului ceea ce se cheamă o „deschidere”, o perspectivă a cărții, un fel de fereastră prin care se poate privi din mitologie și istorie în imediata actualitate. Este vorba de semnalarea unor îndepărtate ecouri ale mitului în viața omului modern, cum ar fi salutul, primirea de oaspeți, mesele festive, strângerea mâinilor etc. (văzute ca vechi rituri de acomodare), apoi gătitul în oglindă și împodobirea cu bijuterii (interpretată ca investire ritualică a individului cu puteri magice), păstrarea unor tabuuri alimentare (postul), metamorfozarea ca metempsihoză a devenit carnaval, vechiul rit de integrare - astrologie, ghicitoarea - integramă, cultul focului - flacăra olimpică etc. (**Florentin Popescu**)

În recenta sa carte „Moliere a fost deranjat...” (apărută în 2008 la Târgoviște la Grupul Editorial Bibliotheca & Marcona) ne reîntâlnim cu Voltaire, Rousseau, Mirabeau, Diderot și o seamă de alți scriitori din istoria literaturii franceze. Dar nu cu simple prezentări, medalioane, secvențe bibliografice, ci și cu comentarii atât de deosebitori de originale încât ar putea fi de interes și pentru cultura din țara cu stema Cocoșului galic. Aflăm, de pildă, că Voltaire este învins în posteritate de Jean Jacques Rousseau, cel care îi era dator și recunoscător pe când erau contemporani, deși nu au lipsit nici acuzațiile reciproce. (...) Dar preferatul autoarei în această carte este Voltaire, pe care îl însoțește pe toate căile și în toate popasurile sale spirituale pe meleagurile noastre. (..) Aflăm astfel că un călugăr literat, Polizois Canton, publică în 1793, sub formă de dialoguri, o lucrare ce îl aruncă pe Voltaire în fundul infernului împreună cu Rousseau, Mirabeau și alți revoluționari francezi. Totuși receptarea lui Voltaire în spațiul românesc este de-a dreptul colosală, de la traducerea operelor sale la punerea în scenă a pieselor, de la influența culturală la cea filozofică și ideologică. Dar literatura iluministă franceză nu ocupă decât un sfert din acest volum în care întâlnim subiecte de-a dreptul incendiare ca în capitolele „Curajul artei și arta curajului”, „Religia valorii”, „Clasicii Căderea în sus”. (**Ioniță Marin**)

Poeziile și eseurile sale se impun - și aceasta-i particularitatea lor indiscutabilă - printr-un spectacol intelectual, bazat deopotrivă pe faptul veridic sau doar verosimil, pe erudiție, pe ludicul combinatoriu de esență folclorică-barbiană, pe paradoxism și subtile abordări hermeneutice.

Imaginarul ei liric valorifică în mod prioritar rafinamentul stilistic, acuitatea plastică auditivă sau vizuală, jocurile de limbaj, „capriciile verbale” (de care vorbea Perpersicius în cazul lui Ion Barbu) (**Mihai Cimpoi**)

Trăitor pe vremea lui Ptolemeu Philadelphus, de loc din Macedonia dinspre Tracia, din localitatea Amphipolis, retorul (Zoi) a purtat și porecla de Homeromastix, de pe urma unei cărți în care scotea la iveală erori în epopeile lui Homer. Pentru asta, antichitatea l-a pedepsit cu diverse sfârșituri, care de care mai crude și mai defăimătoare, începând cu lapidarea (...) Vina de a-l fi atacat pe Homer nu consta în veridicitatea obiecțiilor, ci în aceea de a fi lovit în cineva care nu se mai putea apăra, pentru care criticii de astăzi nu mai sunt aruncați într-o groapă comună, cum pare a se fi întâmplat eroului autoarei Daniela-Olguța Iordache. (...) Minat de ticuri nevrotice, dar posedând un seif cu cod, Zoil circulă într-un univers acoperit cu nori neutronici, pe câmpuri entropice, într-o lume cu ochi poliedrici sau de laser, cu femei de plastic, posesoare de gene edulcorate, benzi de fotoni bântuie aerul caustic, pe când „În vremea asta în laborator/Ofelia și Julieta/ două celule desperate/ se zbat în rigidele eprubete reci” (Laborator) (...) Tripticul se închide asupra violenței, după ce barajul clasicității a cedat, iar pe Styx curg barbarismele nou intrate în limbă, poluându-i undele negre într-o viziune cu puține luminișuri. (**Barbu Cioculescu**)

De la bun început vom afirma că titlul dat de scriitoarea Daniela Olguța Iordache, respectiv *Deconspirarea poeziei magice* (Editura Bibliotheca, Târgoviște, 2018) și - respectiv - a subtitlului *Eseu pe proprie răspundere incită la lectură*. Nu poate fi vorba de o răsfoire grăbită de curiozitate a cărții pentru că autoarea conduce cititorul cu ușurința unui bun vorbitor prin mitologie, etimologie, istorie și topografie.

Trimiterile la descântece în care figurează Sfânta zi de Luni, Sfânta zi de Marți ș.a.m.d. sunt îmbogățite cu imaginile statuetelor și însemnelor, simbolurilor și reprezentărilor aflate pe vestigii pe o arie geografică vastă. Astfel autoarea alături informațiilor istorice datele geografiei sacre a României menționând zonele ce atestă culturi străvechi, tezaurele din munții Buzăului, de la Râșnov, Corbul, Hunedoara, Alba, depozitele de bronzuri de la Moșna și Sinaia și încă multe altele.

Drept un omagiu adus efortului lui Aurel Iordache inițiatorului colecției de descântece, zicale, ghicitori, autoarea citează concluziile acestuia: „În cultura universală a omului modern, folclorul trebuie situat alături de istoria universală, de sociologie, de psihologia maselor și de istoria artelor”. (**Crina Decusară Bocșan**)

În partea a doua, *Deconspirarea poeziei magice*, Daniela-Olguța Iordache începe un nou discurs argumentativ, plecând de la ideea că „Dumnezeu a creat lumea cu gândul”, adevăr al tuturor miturilor. Ea propune triada echivalentă *gând-cuvânt-Logos*, ca informație primordială, „un uriaș câmp de energie”, care dă coerență universului, făcându-l unitar și armonios. Ideile se întâlnesc aici cu cele ale lui Dumitru Constantin Dulcan din *Inteligența materiei*, conducând la ideea existenței unei *minți primordiale* și a unei *conștiințe cosmice*, acel *punctum saliens*, care conține o matrice divină, legitimând creația în forma care se relevă și ni se revelează astăzi.

Din *matricea divină* provine știința materiei de a fi în toate formele de dezvoltare de la simplu la complex, pe toată scara evoluției. De această *matrice divină* se leagă divinația, arta ghicitului, o *preștiință*, căreia profanul îi spune instinct, preștiință ce conține legi, informații, structuri complexe la care accesul este posibil doar prin revelație.

O modalitate a revelației este *descântecul*. Ca-ntr-o relativitate sacră, totul este coincident, totul există simultan într-un *prezent mitic*, în care ne așază *Mintea universală*, cea care ne-a lăsat în subconștient „toate programele de vindecare” ce pot fi reactivate printr-un efort de anamneză.

Deși multe idei sunt fanteziste, nu poți rămâne indiferent la această risipă de informații, de interpretări, de efort documentar și de construcție, efort pe care Daniela-Olguța Iordache l-a făcut în strădania de a reconstitui, *pe propria răspundere*, istoria sacră a poporului nostru, plecând de la o reinterpretare a miturilor în sensul unei *deconspirări*. (**Ana Dobre**)

Extrase din operă

Taperahi

EL și EA
într-o pasăre contradictorie
în penele căreia
se înfruntă iubirea cu moartea.
Pasărea
cu pene predestinate
în miezul lumii
incandescent și rotitor
unde s-au contopit pentru totdeauna
albul și negru,
EL și EA
înconjurați de șarpele hieratic
Uroboros.
Taperahi
ciripind sprintară.
În gușa ei de soare
sunete ca niște pietricele, lovindu-se,
mici, translucide și prevenitoare,
cântând lumii despre primejdioasa
iubire dintre penele ei albe și negre...
Și ochiul pânditor și impasibil
al șarpelui hieratic,
Uroboros.

Anafură stelară

Din vârful înfipt în ceruri al pomului
s-a prăvălit într-o zi
frângându-se
și dăruindu-se lumii

ca o anafură.
Stingher,
sufletul copilului
care se înălțase până la ea
aștepta cu răsuflarea tăiată
dar nimeni,
absolut nimeni n-a coborât
pe crengile din cetini
după ea.

Privită de jos
părea vulnerabilă
căci lovite, razele ei
nu mai răsăreau liniștite,
în candelile de aur.

A ridicat-o încet,
a șters-o de praf
și a strâns-o la piept.
-Ce ai acolo? – a fost întrebat.
- O stea.

Naufragiul Maguelonnei

Maguelonne frumoasă,
Având inelul
Cu toate jurămintele dragostei împărtășie
În el
și piatra mistică la mijloc.
Tu, marea...
O pasăre sedusă de magia pietrei,
furtul inelului,
sclavia, lupta, întoarcerea ta târzie,
rana, blestemul...
O tinerețe cât un naufragiu!
Nu-i nimic, îmi spui,
înapoindu-mi inelul găsit
după atâta amar de ani.
Așa a fost să fie!
Poate-n altă viață,
poate un alt inel
poate altă dragoste!
Tu, inelul, marea
Iubirea deșirată
De ciocul de cridă al păsării,

Naufragiul cât o tinerețe...
Maguelonne frumoasă!

Luarea măsurii

Astăzi, pământului îi va lipsi măsura mea...

Groparul o va lua
cu o sfoară obișnuită de cânepă
pe care o va ascunde-n secret
de teama forței neștiute
pe care măsura mea
i-o va da.

E ultima amintire
pe care i-o las pământului
eu, fost copil cu fața de petale,
fiindcă niciodată
o altă făptură la fel de sfioasă
nu-l va cutreiera.

Nimănui nu-i va mai fi frică
de fricile mele,
nimeni nu va mai suferi
cu suferințele mele
Nicio voce, ca vocea mea,
nu va mai conține atâta speranță.

Nimănui nu-i va mai fi frig
cu frigul meu,
nimănui nu-i va mai fi sete
cu setea mea.

Nimeni nu-și va mai potoli foamea
cu pâinea tăiată în două de Lună.
Nimeni nu se va mai numi, ca mine,
Floare

și nimeni nu va mai înflori cu floarea mea.

Cine își va mai păcali măsura așa,
făcându-și gura mai mică, talia mai fină,
picioarul mai delicat și vocea mai subțire?
Cine, ca mine, va mai tremura, în genunchi,
în fața trecutului?

Azi pământului îi va lipsi măsura mea.

Profil realizat de **Mihai STAN**

Președinte al *Societății Scriitorilor Târgovișteni*

Redactor șef al Revistei *Litere*